

Сечна Аліна, учениця групи № 24 з професії

Написав Адміністарція

Четвер, 23 жовтня 2025 11:47 - Останнє оновлення П'ятниця, 05 грудня 2025 09:43

Сечна Аліна, учениця групи №24 з професії

« Офіціант, бармен ».

Червоні стібки

Червоні стібки вирости на полотні -

Майструє справжня трудівниця.

В трудах проходять ночі й дні.

Вона як фея-чарівниця.

В її очах - добро без дна,

Душа – казковий таємничий світ.

І не достатньо буде полотна

Для її писаних робіт.

Вона цікава є людина

Із чистим втіленням добра.

Мов намальована картина,

Ніколи не проявить вона зла.

А очі в неї загадкові,

Душа - неначе у раю,

Горять немов гірлянди кольорові.

Перед її красою не встою.

І руки у майстрині золоті,

Хоча вона - суцільна таємниця.

Комфорт для неї в самоті,

А серце на замку, як та крамниця...

ВІЙНА

Зима. В кімнаті затишно і тихо,

Такий звичайний всім сюжет.

Та за дверима вже чекало лихо,

Лишився недописаний на аркуші сонет.

Настав світанок. Вибух. Дим.

Такі страшні й жахливі звуки.

Не вистачає вдалих рим,

Щоб описати ті нестерпні муки.

Війна змінила наші долі

І все навколо зруйнувала.

Приходили до тями ми поволі,

Пора на рішення настала.

У душу лізли різні запитання,

Для кожного перевернувся світ.

Щодня тривоги, хвилювання,

І на життя поставлено ліміт.

Цей ранок не забути нам ніколи,

Дитячий страх і сльози,

Закритий раптом шлях до школи.

Такі страшні метаморфози.

І паніка посіялась серед людей,

І магазини за секунду спорожніли,

Не чути сміху більше у дітей,

Лиш у підвалах вони тихо гомоніли.

Хтось народив дитину у цей час-

Непередбачені пологи.

У когось весь запал погас,

І помирали люди на дорогах.

Народ наш ворогу не здався,

Піднявся гордо із колін.

Погроз «сусіда» не злякався

Став рятувати Батьківщину від руїн.

Ті гади по садочках били,

Взяли країну під приціл.

Лишали по собі лише одні могили,

І розколовся світ навпіл.

А ми міцні неначе сталь,

І не страшна нам «друга армія у світі».

Нехай боїться нас москаль,

Бо наша сила у зеніті.

І закарбований уже в легендах героїзм,

Цигани на украденому танку.

Народ наш не втрачає оптимізм,

І у ворожий дрон кидає банку.

Ми не лишили ЗСУ без допомоги,

Донатили з усіх куточків світу.

І крокували ми до перемоги

Й давали «перцю» підлому сусіду.

Плюндрує ворог землю нашу,

В вогні міста і села.

Без нас історію він бачить даліше,

Та Україна не померла !

Війна ламає людські долі,

Відходять в засвіти герої,

Собою жертвують свободі й волі,

Дороги в нас нема легкої.

Стривожені у горі матері

Чекають звістку про свою дитину.

Минають дні в календарі -

Ховають сльози у хустину.

Але потрібно жити далі,

Єднатись і не опускати рук.

Що нас чекатиме в фіналі?

Коли позбавимось зомбованих падлюк.

І завтра вальс ми затанцюєм,

Прийде для миру час.

І ті, хто чисте небо нам дарує,

Ми пам'ятати будем Вас...

Спогад

У голову з минулого приходять спогад

Про загадкову дівчину із моїх снів.

Мене пронизує її чарівний погляд,

Ці очі не змінилися, хоча пройшло чимало днів.

Душа у неї світло-сірого відтінку,

Не чорна , і не світиться від світла.

Її підняв, як ту пір'їнку,

Вона від щастя аж розквітла.

Вона є охоронцем мого світу

І силу волі непохитну має.

Букет весняний дивоцвіту

Характер норавливий проявляє.

У дівчини є таємничий друг,

Він поруч з нею завжди ходить.

Чимало має він заслуг,

І їй у всьому завжди годить...

ЦЯ НІЧ

Сьогодні ніч якась нестерпна,

І місяць кинула кудись,

А за характером конкретна,

Напевно, зла - ти стережись.

Навколо світять ліхтарі,

Маленький сніг іде.

І світло ясної зорі

Мене кудись веде.

Назустріч мчать машини,

Хоча дорога вже слизька.

Не знаю, чи замінені в них шини,

Бо небезпека так близька.

В душі моїй земна гармонія.

Засяяло в будинку світло,

Немов звучить якась симфонія,

Мое обличчя зблідло.

Поринула я в роздуми свої,

Та на шляху зустрівся чоловік.

Змінив він погляди мої,

На вигляд вже не молодик

Серйозний діловий брюнет,

У таємничій масці ця персона.

Можливо, має він мішок монет,

Й на голові його – корона.

А далі все як у кіно

Ми просто розминулися,

Немов знайомі ми давно

Легенько ліктями торкнулися.

А сніг продовжує мести

І заважає мріяти,

Неначе хоче довести,

Що треба щиро вірити.

А ніч ця знов така ж,

Навіює страшні морози.

Не видно світу з вікон аж,

Такі нові прогнози...

Душа

Багато в цьому світі чули ми про душу,

Про біль її, любов і навіть злість.

Та розповідь продовжити я мушу,

Бо тут живу лише як гість.

Найбільше почуття, яке нас розриває -

Це нерозділене кохання.

Воно від світу завжди закриває

І не чекаєш вже із захватом смеркання.

Хіба воно лиш тільки ріже середину?

Можливо друг ножа у спину кине.

Твоє життя розділиться наполовину

І особистість у тобі загине.

А ще найбільше добиває зрада близьких,

І не по крові це стосується людей.

Вони вже опустилися до низьких,

Байдужі стали очі їх дітей.

І ти сидиш на самоті знов біля моря

І в голові лиш виникають запитання:

Чому отримав я від долі стільки горя?

Чому моє життя як виживання?

Мені так прикро, що не можу віднайти

Всі відповіді в голові і серці,

Та мушу знову в душу увійти,

Закрити за собою кам'яні дверці

І промайнуло безліч довгих днів

Усе змінилось просто докорінно

Не докучає всередині гнів

І досвід цей отримано безцінно...

До мами

До тебе я приходжу знов і знов,

Дивлюсь у твої щирі очі .

І випромінюють вони любов

У прохолодні , темні ночі .

Писати буду безліч днів

Про твою ніжність і красу .

До мене ти приходиш з снів

Так мало завжди нам часу.

Люблю я твій веселий сміх

А також мудрі всі поради .

На тебе скаржитись – це гріх ,

Прийми від мене ці троянди .

Тому, що мама – берегиня

Завжди прийме із теплотою .

Добра у неї повна скриня ,

Так хочу бути я з тобою...

О, Діво Маріє!

О, Діво Маріє, Пресвятая!

В історії ти найсвятіша жінка.

Твоя любов така безкрая,

Серця запалює як зірка.

В один із днів отримала ти звістку,

Тобі її архангел Гавриїл приніс .

В руках тримав він білу квітку,

І боже сяйво в дім заніс.

І народила ти святу дитину,

Яка прийшла, щоб врятувати світ.

А людство пам'ятає цю хвилину,

Хоча пройшло уже багато літ.

Твій син за нас усіх страждав

І безнадійним дарував надію.

Шлях до спасіння показав

І допоміг здійснити мрію.

Тобі на серці було важко,

Як підла смерть його забрала.

Бо ти ж його любила палко.

Душа стривожена ридала.

О, Діво Маріє, прошу у тебе допомогу,

Ти від біди врятуй наших дітей.

Допоможи здобути перемогу,

Щоб не втрачав цей світ людей...

Щастя

Говорять щастя любить тишу.

Чи дійсно відбувається все так?

Без сумніву воно нам гріє душу

І за вікном лиш подає секретний знак.

Воно буває інколи окутане в тумані

Від злих і заздрісних очей.

І як маяк у океані

Запалює серця ,неначе Прометей.

Бо як чудово в цьому світі жити ,

Коли нікому не відомо, що у тебе є

І в самоті шедеври ті творити ,

Бо в унісон серденько твоє б'є.

І цю емоцію ми бачимо у дітях,

Які не розуміють стан усіх речей.

Вони нас тягнуть політати в мріях,

Набратися цікавих і нових ідей.

Бо щастя ходить з нами поруч.

Не здатні часто ми його впізнати.

Воно не є ліворуч чи праворуч.

Воно є там , де можеш розквітати...